

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 14 oktober 2021 met nummer RvVb-A-2122-0126

in de zaken met rolnummer 1920-RvVb-0636-A (zaak I) en rolnummer 1920-RvVb-0637-A (zaak II)

Verzoekende partijen
(zaak I)

1. Edmond STASSEN
2. Ernestine STARMANS

vertegenwoordigd door Mrs. Donatienne RYCKBOST en Emmanuel RYCKBOST met woonplaatskeuze te 8400 Oostende, E. Beernaertstraat 80

Verzoekende partij
(zaak II)

Carmen VANDEPITTE

vertegenwoordigd door Mrs. Donatienne RYCKBOST en Emmanuel RYCKBOST met woonplaatskeuze te 8400 Oostende, E. Beernaertstraat 80

Verwerende partij
(zaak I en II)

de provincie WEST-VLAANDEREN, vertegenwoordigd door de deputatie van de provincieraad

vertegenwoordigd door Mrs. Steve RONSE en Deborah SMETS met woonplaatskeuze te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27B

Tussenkomende partijen
(zaak I)

1. Luc VAN MIDDELEM

vertegenwoordigd door Mr. Katia BOUVE met woonplaatskeuze te 8420 De Haan, Mezenlaan 9

2. Carmen VANDEPITTE

vertegenwoordigd door Mrs. Donatienne RYCKBOST en Emmanuel RYCKBOST met woonplaatskeuze te 8400 Oostende, E. Beernaertstraat 80

Tussenkomen
partijen
(zaak II)

1. Edmond STASSEN

2. Ernestine STARMANS

vertegenwoordigd door Mrs. Donatienne RYCKBOST en Emmanuel RYCKBOST met woonplaatskeuze te 8400 Oostende, E. Beernaertstraat 80

3. Luc VAN MIDDELEM

vertegenwoordigd door Mr. Katia BOUVE met woonplaatskeuze te 8420 De Haan, Mezenlaan 9

I. Voorwerp van het beroep

De verzoekende partijen in beide zaken vorderen met een aangetekende brief van 8 mei 2020 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 25 maart 2020, waarmee het bestuurlijk beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Haan van 10 januari 2020 onontvankelijk werd verklaard (omgevingsnummer: 2019108727).

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Haan verleent aan de eerste tussenkomen partij (in zaak I, derde tussenkomen partij in zaak II) een omgevingsvergunning voor het regulariseren van een zwembad, een poolhouse en een terreinverharding.

Het project ligt in 8420 De Haan, aan de Ringlaan-Zuid 137 en heeft als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummer 0409M.

II. Rechtspleging

In beide zaken bezorgt de verwerende partij het administratief dossier en dient een antwoordnota in. De tussenkommende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in en de verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in.

De procespartijen werden opgeroepen voor de zitting van 17 augustus 2021. Ze hebben ingestemd met het schriftelijk behandelen en in beraad nemen van de zaak met toepassing van artikel 85, §3 Procedurebesluit.

III. Feiten

1.

De aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing heeft als voorwerp een zwembad, een poolhouse en een terreinverharding.

In het verleden werden deze zaken reeds vergund door de verwerende partij in twee onderscheiden stedenbouwkundige vergunningen:

- een stedenbouwkundige vergunning van 6 april 2017 voor het uitbreiden van verharde oppervlakte en het regulariseren van het zwembad;
- een stedenbouwkundige vergunning van 6 april 2017 voor het oprichten van een poolhouse.

Zowel de verzoekende partijen (in zaak I, de eerste en tweede tussenkommende partij in zaak II) als de tweede tussenkommende partij (in zaak I, de verzoekende partij in zaak II) hebben deze stedenbouwkundige vergunningen bestreden met een vordering tot vernietiging bij de Raad.

De Raad vernietigt de stedenbouwkundige vergunning van 6 april 2017 voor het uitbreiden van verharde oppervlakte en het regulariseren van het zwembad met het arrest van 27 november 2018 met nummer RvVb-A-1819-0338.

De Raad oordeelt in dit arrest dat de verwerende partij ten onrechte haar beoordeling in de bestreden beslissing beperkt tot het zwembad en de verhardingen en geen rekening houdt met het poolhouse (met bar), wat het voorwerp was van een afzonderlijke vergunningsaanvraag. De beide aanvragen hangen nauw samen waardoor de hinderaspecten van het totaalproject onderzocht dienen te worden.

Tevens beperkt de verwerende partij zich in de toen bestreden beslissing tot de vermelding dat de voorschriften van het BPA geacht worden de criteria van de goede ruimtelijke ordening weer te geven, terwijl het BPA niet alle aandachtspunten en criteria van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening bepaalt, zoals de functionele inpasbaarheid van een zwembad, de schaal, de visueel-vormelijke elementen en hinderaspecten.

De Raad vernietigt ook de stedenbouwkundige vergunning van 6 april 2017 voor het oprichten van een poolhouse met het arrest van 27 november 2018 met nummer RvVb-A-1819-0339.

De Raad oordeelt dat de inplanting van het poolhouse op 1,2 m van de perceelsgrens de afstandsregels zoals opgenomen in het BPA schendt en hiervan niet kan afgeweken worden op grond van artikel 4.4.1, §1 VCRO aangezien het beperkt karakter van deze afwijking niet wordt gemotiveerd. De verwerende partij verduidelijkt niet afdoende in de bestreden beslissing waarom de aanvraag verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Dit geldt des te meer omdat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar meent dat een poolhouse met een bar en daaraan gekoppeld nog een terras zo dicht bij de perceelsgrens onaanvaardbare hinder (o.a. geluidshinder) tot gevolg heeft en dat van alle mogelijke inplantingslocaties de meest hinderlijke werd gekozen.

De eerste tussenkomende partij (in zaak I, de derde tussenkomende partij in zaak II) doet afstand van de haar verleende stedenbouwkundige vergunningen, waarna de verwerende partij de administratieve beroepen zonder voorwerp verklaart.

2.

Op 2 september 2019 vraagt de eerste tussenkomende partij (in zaak I, de derde tussenkomende partij in zaak II) een omgevingsvergunning aan voor het regulariseren van een zwembad, een poolhouse en terreinverharding gelegen in de gemeente De Haan aan de Ringlaan-Zuid 137.

Het project voorziet in het regulariseren van een zwembad, een poolhouse en een terreinverharding met een oppervlakte van 403 m², in de tuin van een bouwka­vel met een oppervlakte van 1.614 m², waarop in 1974 een vrijstaande een­ge­zins­wo­ning werd op­ge­richt.

Het perceel ligt in woongebied (gewestplan 'Oostende-Middenkust').

Het perceel ligt ook in een open en halfopen bebouwingszone (bijzonder plan van aanleg 'Villawijk Noordhoek' van 25 september 1998).

Het openbaar onderzoek loopt van 21 oktober 2019 tot en met 19 november 2019. De verzoekende partijen (in zaak I, de eerste en tweede tussenkomende partij in zaak II) en de tweede tussenkomende partij (in zaak I, de verzoekende partij in zaak II) dienen een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Haan verleent op 10 januari 2020 een omgevingsvergunning aan de eerste tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekenen de verzoekende partijen (in zaak I, de eerste en tweede tussenkomende partij in zaak II) en de tweede tussenkomende partij (in zaak I, de verzoekende partij in zaak II) op 24 februari 2020 bestuurlijk beroep aan bij de verwerende partij.

De verwerende partij verklaart in een brief van 25 maart 2020 dat de bestuurlijke beroepen onontvankelijk zijn:

“Conform art. 58 van het Omgevingsvergunningsdecreet deel ik u mee dat uw beroep onontvankelijk is. Dit heeft tot gevolg dat uw beroepsprocedure van rechtswege wordt stopgezet.

Artikel 56 bepaalt het volgende:

“ ...

Degene die het beroep instelt, bezorgt op straffe van onontvankelijkheid gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan:

1° de vergunningsaanvrager behalve als hij zelf het beroep instelt;

2° de deputatie als die in eerste administratieve aanleg de beslissing heeft genomen;

3° het college van burgemeester en schepenen behalve als het zelf het beroep instelt

....”

Het beroep werd ingediend op 24 februari 2020 maar bevatte geen gegevens omtrent het gelijktijdig en per beveiligde zending bezorgen van het beroepschrift aan de aanvrager en het gemeentebestuur. Per mail van 26/02/2020 werd gevraagd om het bewijs te leveren dat het beroepschrift gelijktijdig aan het gemeentebestuur en de aanvrager werd bezorgd. Wij hebben dit echter niet ontvangen.

Dit is niet gelijktijdig en het omgevingsvergunningsdecreet stelt dit op straffe van onontvankelijkheid. Uw beroep is dan ook onontvankelijk. Het versturen van het beroepschrift en de stukken naar de advocaat van de aanvrager via wettransfer kan onmogelijk gezien worden als een beveiligde zending.”

Dit is de bestreden beslissing in deze zaak. De verzoekende partijen in zowel zaak I als zaak II vorderen met een aangetekende brief van 8 mei 2020 aan de Raad de vernietiging van deze beslissing.

IV. Verwante procedures

Tegen de omgevingsvergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Haan van 10 januari 2020 tekenen de verzoekende partijen op 12 mei 2020 een tweede maal bestuurlijk beroep aan bij de verwerende partij. Ze zijn van mening dat de aanplakking van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet correct is gebeurd waardoor de termijn om bestuurlijk beroep in te dienen geen aanvang nam.

De verwerende partij verklaart op 11 juni 2020 de bestuurlijke beroepen ontvankelijk en volledig.

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 31 augustus 2020 om de beroepen in te willigen en de omgevingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 15 september 2020 verklaart de verwerende partij de bestuurlijke beroepen op 24 september 2020 onontvankelijk.

Deze beslissing van de verwerende partij van 24 september 2020 is het voorwerp van twee vorderingen tot vernietiging uitgaande van de verzoekende partijen en de tweede tussenkomende partij (in zaak I, de eerste en tweede tussenkomende partij en de verzoekende partij in zaak II). Deze procedures zijn respectievelijk gekend onder rolnummers 2021-RvVb-0223-A en 2021-RvVb-0179-A.

V. Samenvoeging van de zaken I en II

1.

De artikelen 15 DBRC-decreet en 11, lid 2 Procedurebesluit luiden als volgt:

“Art. 15. Een Vlaams bestuursrechtscollege kan zaken over hetzelfde of over een verwant onderwerp ter behandeling samenvoegen en de behandeling over samengevoegde zaken achteraf weer splitsen.”

“Art. 11

...

Als de beroepen of bezwaren aanhangig zijn bij dezelfde kamer, kan de kamervoorzitter beroepen of bezwaren samenvoegen.”

Het samenvoegen van beroepen heeft tot doel om de rechtsbedeling te bevorderen en een vlotte afwikkeling van de zaken mogelijk te maken.

2.

Zoals blijkt uit de feitelijke uiteenzetting, hebben de beroepen tot vernietiging in de zaken I en II allebei betrekking op dezelfde inhoudelijke beslissing.

Het blijkt dat beide vorderingen tot vernietiging zeer nauw met elkaar zijn verbonden, zodat de samenvoeging van deze beroepen wenselijk is.

VI. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Het belang

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen (in beide zaken) stellen dat ze als betrokken publiek ernstige gevolgen ondervinden door de bestreden beslissing.

Ze menen dat hun privacy voortdurend wordt geschonden en de rust en het residentiële uitzicht op onaanvaardbare wijze worden verstoord door de aanleg en de toekomstige benutting van het overgedimensioneerde overstroom-zwembad (met pompen) annex poolhouse (met natte

cel, wellness infrarood/sauna, en bar) en de uitbreiding van de verhardingen op het perceel. Ze vrezen ook hinder van een mogelijke uitbating als *bed and breakfast*.

De zwembaden in de buurt zijn geen overstroom-zwembaden, zijn gelegen op ruime afstand van naburige woningen en veroorzaken geen geluidsoverlast.

Het bestaande bijgebouw van de verzoekende partij (in zaak II) dat zeer dicht bij de perceelsgrens met de eerste tussenkomende partij (in zaak I, derde tussenkomende partij in zaak II) zou staan, is een tuinhuis waarin kussens en stoelen worden opgeslagen en dat op minstens 2,5 m afstand van de perceelsgrens staat. De hinder is dus niet vergelijkbaar.

Tevens vrezen de verzoekende partijen een toename van de wateroverlast op hun percelen ten gevolge van de ophoging van het terrein rondom het zwembad en het poolhouse.

2.

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen niet.

3.

De eerste tussenkomende partij (in zaak I, derde tussenkomende partij in zaak II) betwist het belang van de verzoekende partijen.

Ze benadrukt dat ze in de loop van een eerdere vergunningsprocedure reeds uitdrukkelijk heeft verklaard dat de bouwwerken niet kaderen in het inrichten van een *bed & breakfast*. Ook nu maken de verzoekende partijen nog steeds niet aannemelijk dat één en ander zou kaderen in de inrichting van een *bed & breakfast* op het betrokken perceel. De verzoekende partijen beroepen zich op onbestaande dan wel hypothetische hinder.

De vermeende geluidshinder wordt op geen wijze aannemelijk gemaakt of aangetoond. Het geluid van klotsend en gorgelend water is inherent aan elk zwembad. In de omgeving zijn er overigens meerdere zwembaden.

Er kan volgens deze tussenkomende partij geen wateroverlast worden veroorzaakt, omdat het water dat terecht komt op het poolhouse wordt afgevoerd en het zwembad is uitgerust met een overloop. Als een deel van de tuin van de verzoekende partijen drassig zou zijn, is dit het gevolg van het niet nakomen van een overeenkomst tussen de verzoekende partijen (in zaak I, de eerste en tweede tussenkomende partijen in zaak II) en de eerste tussenkomende partij (in zaak I, derde tussenkomende partij in zaak II), waarbij de verzoekende partijen (in zaak I,

de eerste en tweede tussenkomende partijen in zaak II) zich hebben verbonden om hun tuin degelijk te draineren.

4.

In zaak I betwist de tweede tussenkomende partij het belang van de verzoekende partijen niet.

5.

In zaak II betwisten de eerste en tweede tussenkomende partij het belang van de verzoekende partij niet.

6.

De verzoekende partijen antwoorden dat op een hoorzitting van 7 maart 2017 de mogelijkheid tot het uitbaten van een *bed & breakfast* niet werd ontkend.

Ze wijzen op de technische ontwerpdetails van het overstroomzwembad, meer bepaald een “ruim 40 meter lange hindergeluiden versterkende klankkastruimte rondom het zwembad”.

Beoordeling door de Raad

1.

Om als betrokken publiek bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 2, 1° Omgevingsvergunningsdecreet dat de verzoekende partijen, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse gevolgen kunnen ondervinden door de bestreden vergunningsbeslissing. Het is niet vereist dat het bestaan van deze gevolgen absoluut zeker is.

Wel zullen de verzoekende partij het mogelijk bestaan van deze gevolgen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zullen de verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de gevolgen die zij ondervinden of kunnen ondervinden.

Artikel 56, §1 Procedurebesluit bepaalt dat een verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift een omschrijving dient te geven van haar belang.

2.

De verzoekende partijen zijn de eigenaars van de woningen op de aanpalende percelen. De Raad aanvaardt de vermindering van privacy en geluidshinder ten gevolge van het zwembad als mogelijke hinder en nadelen. Dat de eerste tussenkomende partij (in zaak I, de derde tussenkomende partij in zaak II) deze aspecten betwist en verwijst naar de inherente geluidshinder van een zwembad, doet hieraan geen afbreuk omdat het voor het instellen van een beroep bij de Raad niet vereist is dat de hinder en nadelen absoluut zeker zijn. De aanwezigheid van een bijgebouw en naburige zwembaden heeft bovendien geen invloed op mogelijke hinder en nadelen die het gevolg zijn van de uitvoering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen beschikken dan ook over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 53 Omgevingsvergunningsdecreet.

De exceptie wordt verworpen.

Voor het overige blijkt uit het dossier dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld.

VII. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen voeren in beide zaken de schending aan van:

- de artikelen 2, 2° en 56 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: Omgevingsvergunningsdecreet);
- de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet);
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekende partijen zijn van mening dat hun administratief beroep van 24 februari 2020 ten onrechte onontvankelijk werd verklaard.

De verwerende partij heeft met een e-mail van 26 februari 2020 aan de verzoekende partijen gevraagd om het bewijs te leveren dat het beroepschrift gelijktijdig aan het gemeentebestuur en de aanvrager werd bezorgd.

In tegenstelling met wat de verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing, verklaren de verzoekende partijen dat ze wel degelijk de gevraagde bewijzen hebben bezorgd per antwoordmail van 26 februari 2020, met name:

- het bewijs van verzending van de aangetekende verzending aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Haan van 24 februari 2020;
- het bewijs van verzending op 24 februari 2020 per WeTransfer naar de gemandateerde raadsman van de aanvrager en het ontvangstbewijs dat het beroepsdossier werd gedownload door de raadsman van de aanvrager.

Dat het beroepschrift gelijktijdig en met beveiligde zending aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Haan werd bezorgd kan geenszins worden betwist.

De digitale afgifte per WeTransfer tegen ontvangstbewijs (het bewijs dat werd gedownload) is volgens de verzoekende partijen gelijk te stellen met een beveiligde zending, meer bepaald een afgifte tegen ontvangstbewijs zoals bepaald in artikel 2, 2° Omgevingsvergunningsdecreet.

De verzoekende partijen verwijzen naar de deontologische geplogenheden aan de balie, waarbij cliënten van confraters niet rechtstreeks worden aangeschreven of onder confraters geen aangetekende brieven worden gestuurd. WeTransfer zou intussen het digitale kanaal bij uitstek zijn geworden tussen advocaten. Het gebruik van WeTransfer in het kader van de administratieve beroepen tegen een omgevingsvergunningsaanvraag in eerste aanleg wordt volgens haar toegelaten door de verwerende partij.

In dit geval heeft de advocaat van de aanvrager de gelijktijdige zending per WeTransfer ook aanvaard gelet op het bewijs van download van de WeTransfer-zending.

2.

De verwerende partij antwoordt dat eventuele deontologische bepalingen nooit afbreuk kunnen doen aan wettelijke ontvankelijkheidsverplichtingen. Ongeacht de deontologische regels dienen de voorschriften uit het Omgevingsvergunningsdecreet steeds te worden

nageleefd. Een zending aan de raadsman van de aanvrager kan niet gelijkgesteld worden met een rechtstreekse zending aan de aanvrager.

Bovendien kan een zending via WeTransfer volgens de verwerende partij niet gelijkgesteld worden met een beveiligde zending onder de vorm van een afgifte tegen ontvangstbewijs. Een afgifte tegen ontvangstbewijs impliceert een persoonlijke overhandiging van het administratief beroep, waarbij een ontvangstbewijs wordt gegeven aan wie het beroep bezorgt. De zending via email of via WeTransfer kan hiermee niet gelijkgesteld worden.

Het loutere gegeven dat bij WeTransfer de bevestiging wordt gegeven van het downloaden van het document maakt niet dat er sprake is van de vereiste beveiligde zending. Een email kan volgens haar immers niet beschouwd worden als een elektronisch aangetekende zending of een elektronische communicatie via een door de betrokken overheid gehanteerd elektronisch loket.

In zoverre de verzoekende partijen melding maken van stukken overgemaakt via WeTransfer in andere procedures betreft het steeds zaken die niet op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending moesten worden overgemaakt.

3.

De eerste tussenkomende partij (in zaak I, de derde tussenkomende partij in zaak II) is van mening dat er geen sprake is van een beveiligde zending zoals bepaald in artikel 2, eerste lid, 2° Omgevingsvergunningsdecreet.

Een verzending per WeTransfer kan volgens haar niet gelijkgesteld worden met een afgifte tegen ontvangstbewijs.

Het afgiftebewijs bevat niet de handtekening van de bestemming, noch heeft de bestemming enig zicht op dit afgiftebewijs. Het afgiftebewijs wordt gegenereerd door de externe dienstverlener die instaat voor de diensten van WeTransfer, zijnde een derde.

De Vlaamse regering heeft de diensten van WeTransfer tot op heden niet erkend als een betekeningwijze, doch enkel het digitale omgevingsloket.

Een digitale afgifte van het beroep tegen ontvangstbewijs aan de raadsman die was tussengekomen voor deze persoon in een voorafgaande aanvraagprocedure zou ook niet overeenstemmen met de *ratio legis* van artikel 56 Omgevingsvergunningsdecreet, met name

de vergunninghouder onmiddellijk op de hoogte te stellen van het administratief beroep nu dit administratief beroep schorsend van aard is.

Het feit dat achteraf blijkt dat dezelfde raadsman alsnog gemandateerd wordt of tussenkomt voor de vergunningsaanvrager, zoals hier het geval is, verandert daar niets aan.

Elke verwijzing naar het normdoel van artikel 56, 1° Omgevingsvergunningsdecreet is niet nuttig voor de verzoekende partijen.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het e-mailbericht van 26 februari 2020 van de verwerende partij aan de raadsman van de verzoekende partijen, waarin gevraagd wordt om het bewijs te leveren dat het beroepschrift gelijktijdig aan de aanvrager werd gezonden. Mocht (de raadsman van) verzoekende partijen hierop alsnog het beroepschrift per aangetekende brief hebben verzonden aan de eerste tussenkomende partij, zou de verzoekende partij zich nog eventueel dienstig kunnen beroepen hebben op het bereiken van het normdoel van artikel 56, 1° Omgevingsvergunningsdecreet. De verzoekende partijen bleven evenwel eens te meer in gebreke.

De verwijzingen van de verzoekende partijen naar het gebruik van WeTransfer in andere procedures zijn volgens haar niet dienstig en kunnen niet als vrijgeleide gelden om een duidelijke vereiste op straffe van onontvankelijkheid terzijde te schuiven.

4.

De tweede tussenkomende partij in zaak I en de eerste en tweede tussenkomende partijen in zaak II sluiten zich integraal aan bij het standpunt van de verzoekende partijen en hernemen het eerste middel.

5.

De verzoekende partijen antwoorden dat een afgifte tegen ontvangstbewijs geen persoonlijke afgifte van de betrokken stukken veronderstelt.

Dat het ontvangstbewijs niet uitgaat van de bestemming maar van de externe dienstverlener die instaat voor de diensten van WeTransfer of er geen gebruik werd gemaakt van het omgevingsloket is in feite niet relevant en niet ter zake dienend.

Het normdoel werd wel degelijk bereikt. De verzending van het beroep met stukken aan de gemandateerde raadsman van de vergunningsaanvrager geschiedde gelijktijdig op 24 februari

2020 per WeTransfer. De WeTransfer werd door de gemandateerde raadsman van de vergunningsaanvrager vervolgens op dezelfde dag gedownload en in ontvangst genomen.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen hekelen in essentie de strenge toepassing van artikel 56 Omgevingsvergunningsdecreet. Ze hebben een afschrift van het beroepschrift gelijktijdig bezorgd aan het college van burgemeester en schepenen per beveiligde zending, en aan de raadsman van de aanvrager per WeTransfer.

Ze menen dat een zending per WeTransfer beschouwd kan worden als een 'afgifte tegen ontvangstbewijs' in de zin van artikel 2, 2°, b) Omgevingsvergunningsdecreet.

Minstens is volgens hen het normdoel van artikel 56 Omgevingsvergunningsdecreet bereikt.

2.

Artikel 56, derde lid Omgevingsvergunningsdecreet luidt als volgt:

“Degene die het beroep instelt, bezorgt op straffe van onontvankelijkheid gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan:

1° de vergunningsaanvrager behalve als hij zelf het beroep instelt;

2° de deputatie als die in eerste administratieve aanleg de beslissing heeft genomen;

3° het college van burgemeester en schepenen behalve als het zelf het beroep instelt.”

De memorie van toelichting (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 47) preciseert het normdoel van artikel 56 Omgevingsvergunningsdecreet niet. In de voorheen geldende decretale regeling werd het doel van de gelijktijdige verzending aan de aanvrager en het college van burgemeester en schepenen als volgt omschreven (memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl.St.* VI.Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, 188, nr. 558):

“Afschriften van het beroepschrift

Omdat het beroep de vergunning (die normaliter na 25 dagen kan worden uitgevoerd) schorst, is het van wezenlijk belang dat de indiener van het beroep gelijktijdig met het overmaken van het beroepschrift aan de deputatie, een afschrift bezorgt aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen. Ook indien bvb. de aanvrager zelf een beroep instelt, is het vereist dat het college onmiddellijk een afschrift krijgt; het college moet

immers om redenen van proceseconomie onmiddellijk het administratief dossier kunnen overmaken aan de deputatie.

Om die redenen is de eis dat gelijktijdig met het indienen van een beroepschrift een afschrift bezorgd wordt aan de aanvrager en het college, voorgeschreven als een ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

Het mag worden aangenomen dat het doel van de gelijktijdige verzending nog steeds te verantwoorden is vanuit de schorsende werking van het georganiseerd administratief beroep (artikel 55 Omgevingsdecreet). De verplichte kennisgeving aan de aanvrager heeft tot doel om laatstgenoemde ervan op de hoogte te stellen dat de in eerste aanleg verleende vergunning niet definitief is. Tevens wordt hij door de kennisgeving ingelicht over de in beroep aangevoerde argumenten, zodat hij daarop met kennis van zaken kan reageren.

Een 'beveiligde zending' is gedefinieerd als (artikel 2, 2° Omgevingsvergunningsdecreet):

2° beveiligde zending: een van de hiernavolgende betekeniswijzen:

- a) een aangetekend schrijven;
- b) een afgifte tegen ontvangstbewijs;
- c) elke andere door de Vlaamse Regering toegelaten betekeniswijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld”.

3.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partijen in beide zaken per aangetekende zending van 24 februari 2020 het administratief beroep bij de verwerende partij hebben ingesteld.

De verwerende partij heeft met een e-mail van 25 februari 2020 aan de verzoekende partijen gevraagd om het bewijs te leveren dat het beroepschrift gelijktijdig aan het gemeentebestuur en de aanvrager werd bezorgd.

Per antwoordmail van 26 februari 2020 worden volgende stukken bezorgd aan de verwerende partij:

- het bewijs van verzending van de aangetekende verzending aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente De Haan van 24 februari 2020;
- het bewijs van verzending op 24 februari 2020 per WeTransfer naar de gemandateerde raadsman van de aanvrager en het ontvangstbewijs dat het beroepsdossier werd gedownload door de raadsman van de aanvrager.

Deze stukken worden op zich niet betwist door enige partij.

4.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat de partijen in de zaken voor de Raad niet betwisten dat het beroepschrift op 24 februari 2020 wel degelijk gelijktijdig en per beveiligde zending is verzonden aan het college van burgemeester en schepenen.

In de mate dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een gebrek aan gelijktijdige beveiligde zending aan het college van burgemeester en schepenen of een gebrek aan bewijs daarvan, is de bestreden beslissing dus op foutieve gegevens gebaseerd. De onontvankelijkheid van het administratief beroep kan niet gebaseerd worden op een gebrek aan gelijktijdige beveiligde zending aan het college van burgemeester en schepenen.

5.

De betwisting die voor de Raad wordt gevoerd, heeft dan nog uitsluitend betrekking op de vraag of de gelijktijdige verzending aan de raadsman van de aanvrager per WeTransfer voldoet aan de vereiste 'gelijktijdige beveiligde zending aan de vergunningsaanvrager'.

De Raad neemt aan dat de bedoeling van het voorschrift van een 'beveiligde zending' erin bestaat een vaste datum te geven aan de zending. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, is een verzending per WeTransfer niet gelijk te stellen met een 'afgifte tegen ontvangstbewijs' in de zin van artikel 2, 2°, b) Omgevingsvergunningsdecreet. Een afgifte tegen ontvangstbewijs veronderstelt een persoonlijke overhandiging. Een louter download-bewijs bevat geen handtekening van de ontvanger, dit in tegenstelling tot een ontvangstbewijs (na afgifte) waarop, naast de datum, ook de handtekening van de ontvanger wordt aangebracht. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat een WeTransfer-zending een door de Vlaamse regering toegelaten betekeniswijze is in de zin van artikel 2, 2°, c) Omgevingsvergunningsdecreet.

De Raad stelt evenwel vast dat het normdoel van artikel 56, derde lid Omgevingsvergunningsdecreet in dit dossier alleszins werd bereikt, en de eerste tussenkomende partij als aanvrager niet in haar belangen werd geschaad.

Het gelijktijdig overmaken van een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de bestreden vergunning (in eerste aanleg) heeft, zoals uiteengezet, tot doel om de aanvrager ervan op de hoogte te brengen dat zijn vergunning niet definitief is en niet uitgevoerd mag

worden. De aanvrager kan daardoor ook kennis nemen van de argumenten die tegen zijn vergunning aangevoerd worden. Dat moet hem toelaten om op een nuttig tijdstip over de beroepsargumenten geïnformeerd te worden en met kennis van zaken voor zijn belangen op te komen. Wanneer het niet-naleven van deze substantiële vormvereiste het bereiken van deze dubbele finaliteit niet in de weg heeft gestaan en bijgevolg de belangen van de aanvrager niet heeft geschaad, kan het niet-voldoen aan die vereiste niet tot de conclusie leiden dat het administratief beroepschrift onontvankelijk is.

Om te beginnen ontkent de eerste tussenkomende partij (in zaak I, de derde tussenkomende partij in zaak II) niet dat haar raadsman op dezelfde dag als de aangetekende zending aan de verwerende partij het administratief beroepschrift van de verzoekende partij heeft ontvangen en gedownload.

De verzoekende partijen kon weliswaar op eigen risico ervan uitgaan dat deze raadsman nog steeds de eerste tussenkomende partij (in zaak I, de derde tussenkomende partij in zaak II) vertegenwoordigde en haar in kennis zou stellen van het tussengekomen administratief beroep. Deze raadsman heeft de aanvrager immers bijgestaan bij de eerdere administratieve en juridische procedures bij de verwerende partij en de Raad die hetzelfde voorwerp hadden als de heden bestreden beslissing en tussen dezelfde partijen werden gevoerd (de arresten van 27 november 2018 met nummer RvVb-A-1819-0340 en nummer RvVb-A-1819-0341). Het doorlopend en actueel mandaat blijkt ook uit de vertegenwoordiging door de raadsman bij de hoorzitting van 15 september 2020 naar aanleiding van het tweede administratieve beroep van de verzoekende partijen van 12 mei 2020 (zie IV. Verwante procedures) en haar tussenkomst in onderhavige procedure.

Verder moet worden vastgesteld dat de eerste tussenkomende partij (in zaak I, de derde tussenkomende partij in zaak II) geen belangenschade aanvoert. Ze beweert in ieder geval niet dat ze niet tijdig in kennis werd gesteld van het schorsend beroep en ter zake niet of laattijdig maatregelen kon treffen.

Ze erkent bovendien in haar schriftelijke uiteenzetting dat “*de betrokken constructies al een aantal jaar op het betrokken perceel aanwezig zijn en gebruikt worden*”. De finaliteit van de kennisgeving van het administratief beroep dat de aanvrager op de hoogte wordt gesteld dat hij de vergunde werken nog niet mag aanvatten is in dit dossier dan ook niet relevant.

In die omstandigheden kan het niet vervullen van de formaliteit om (tegelijkertijd en per beveiligde zending) een afschrift van het administratief beroepschrift te bezorgen aan de

aanvrager van de bestreden vergunning zelf, in deze zaken niet leiden tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep, omdat deze sanctie onevenredig is in het licht van het gerealiseerde normdoel.

6.

De toegang voor het betrokken publiek tot de administratieve beroepsprocedure bij de deputatie moet worden gekaderd in artikel 9, derde lid, van het Verdrag van Aarhus, volgens hetwelk de overheid dient te waarborgen dat burgers “wanneer zij voldoen aan de eventuele in het nationale recht neergelegde criteria, toegang hebben tot bestuursrechterlijke of rechterlijke procedures om het handelen en nalaten van privépersonen en overheidsinstanties te betwisten die strijdig zijn met bepalingen van haar nationale recht betreffende het milieu”.

Met artikel 56 Omgevingsdecreet heeft de decreetgever een effectief recht op toegang tot de administratieve beroepsprocedure aan het betrokken publiek willen waarborgen. Die bepaling mag niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze worden toegepast waardoor de toegang van belanghebbenden tot de administratieve beroepsprocedure op onevenredige wijze bemoeilijkt wordt. Een correct, ontvankelijk ingesteld administratief beroep vormt immers een noodzakelijke voorwaarde voor een ontvankelijk jurisdictioneel beroep bij de Raad, zoals volgt uit artikel 105, §2, tweede lid Omgevingsvergunningsdecreet. Een door de rechter gelegitimeerde onredelijk strenge toepassing door het bestuur van de ontvankelijkheidsvereisten van het administratief beroep zou overeenkomstige gevolgen hebben voor de mogelijkheid van belanghebbenden om hun zaak ten gronde door de rechter onderzocht te zien.

Het recht op toegang tot de rechter kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden, maar die voorwaarden mogen er niet toe leiden dat het recht op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast. Dit zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

Zoals hierboven gesteld, determineert de vraag naar de ontvankelijkheid van het administratief beroep finaal ook het recht van toegang tot de Raad. Het verbinden van een dermate zware sanctie als de onontvankelijkheid van het beroep aan de miskennis van een vormvereiste, die in deze welbepaalde zaak niet de doelstelling dient waarvoor ze is ingesteld, beperkt het recht van de verzoekende partijen op toegang tot de rechter op een onevenredige wijze. Vormvereisten dienen immers in beginsel niet te worden vervuld omwille van zichzelf, maar omwille van het doel dat ze moeten dienen.

Het middel is gegrond.

B. Tweede middel

Het tweede middel wordt niet onderzocht aangezien dit niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

VIII. Kosten

De kosten van het beroep komen ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld. Wanneer daarom wordt gevraagd kan de Raad ook een rechtsplegingsvergoeding toekennen aan de partij die ten gronde in het gelijk wordt gesteld. In dat geval omvatten de kosten van het beroep ook de toegekende rechtsplegingsvergoeding (artikel 21, §7 en artikel 33 DBRC-decreet).

De kosten van het beroep, met inbegrip van de door de verzoekende partijen gevraagde rechtsplegingsvergoeding, worden ten laste gelegd van de verwerende partij.

Er kan evenwel niet ingegaan worden op het verzoek om voor elke verzoekende partij in elke zaak afzonderlijk een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen. De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitere vergoeding in de kosten en ereloon van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk wordt gesteld. De verzoekende partijen in beide zaken delen eenzelfde belang en worden vertegenwoordigd door dezelfde advocaat, zodat slechts éénmaal een rechtsplegingsvergoeding wordt toegekend.

Het is passend om de kosten van de tussenkomst ten laste van de tussenkomende partijen te laten. Ze beslissen zelf om in de procedure tussen te komen, zodat ze ook instaan voor hun eigen kosten. Anders bestaat het risico dat de tussenkomst de inzet van de procedure verzwaart voor de verzoekende en de verwerende partij.

IX. Beslissing

1. Het verzoek tot tussenkomst van Luc VAN MIDDELEM in zaak I en II is ontvankelijk.
2. Het verzoek tot tussenkomst van Carmen VANDEPITTE in zaak I is ontvankelijk.
3. Het verzoek tot tussenkomst van Edmond STASSEN en Ernestine STARMANS in zaak II is ontvankelijk.
4. De bestreden beslissing wordt vernietigd.
5. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over de bestuurlijke beroepen van de verzoekende partijen en dit binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
6. De kosten van het beroep in zaak I bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro komen ten laste van de verwerende partij.
7. De kosten van het beroep in zaak II bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro komen ten laste van de verwerende partij.
8. Een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekende partijen in beide zaken komt ten laste van de verwerende partij.
9. De kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro elk in zaak I en 100 euro elk in zaak II, blijven ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken in zitting van 14 oktober 2021 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Bart VOETS

Karin DE ROO